

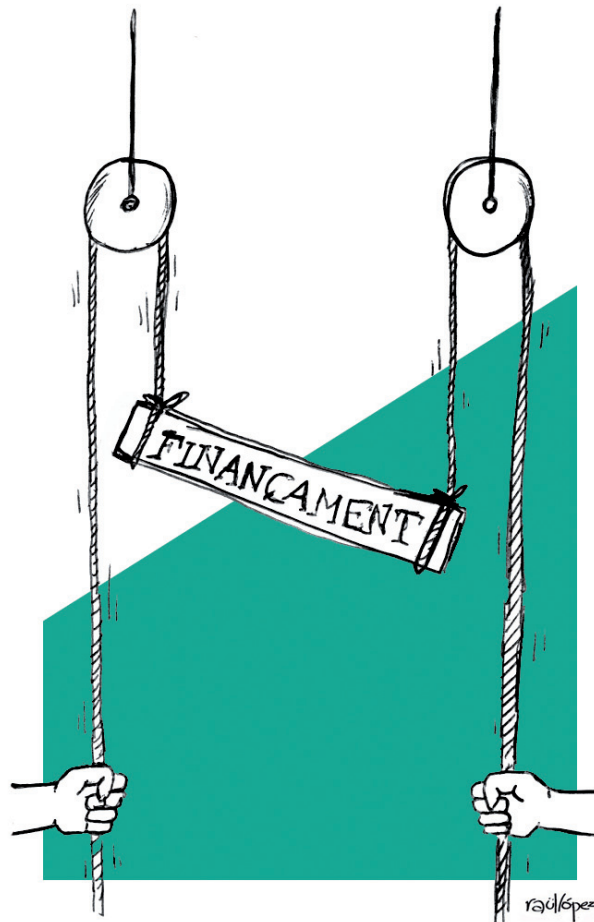
Montse Vila Gotarra (Llagostera, 1969) és llicenciada en història per la UAB.

La seva vida professional va començar al diari *El Punt* i, encara que ara ja fa quasi quinze anys que treballa en biblioteques, mai no ha deixat de col·laborar en premsa local. Durant els darrers anys ha estat coordinadora de *La Llera del Ter*, la revista de Celrà, Bordils i Flaçà. Els últims deu anys ha estat també conductora del Club de Lectura de la Biblioteca de Celrà. Actualment treballa a l'Octavi Viader, de Sant Feliu de Guíxols, i viu a Llagostera. Llegir, xerrar amb els amics i xerrar de llibres amb els amics són algunes de les coses que més li agraden del món.

Conversa de bar

Era l'hora del cafè, però aquell dia només tres persones ocupaven la barra del bar: en Puigcarall, un escriptor en crisi creativa permanent passat a crític literari, que avui feia un cafè «batejat» amb unes gotes de conyac i que s'estava repapat al tamboret; la Ramona, una dona de mitjana edat que només tenia el cul apuntat al seient, escurant els cinc minuts que destinaria a fer el tallat entre casa i casa per netejar, i en Jan, el cambrer, dret a l'altre costat de barra. En Puigcarall havia trobat tema de conversa quan havia vist un cartell que anunciava la propera data de reunió del Club de Lectura de la Biblioteca, i el faria servir per anar deixant morir el temps d'una d'aquelles tardes en què es trobava especialment ociós.

—Això dels clubs de lectura és una autèntica *xorrada* —va dir en Puigcarall—: una pila de persones que no entenen un borrall de literatura discutint sobre una obra mediocre en la majoria de les ocasions per poder-se adaptar al nivell mitjà dels lectors del grup. La lectura és una activitat solitària per definició. I està bé que sigui així.

En Puigcarall no tenia gaires coses clares, però ja feia anys que havia arribat a la conclusió que en matèria de llibres, i fins i tot de forma més general, havia d'estar sempre en desacord amb la majoria. No coincidir amb ningú tenia més prestigi, el vessant emocional d'una lectura no tenia cap interès per a ell i sens dubte buscar els defectes resultava sempre més fàcil.

–Quina bestiesa dius! –va contestar en Jan, després d'aguantar una estona llarga de ruixat del crític contra tot i contra tothom–. Tot és millor si es comparteix. Jo no hi entenc, de literatura, però t'asseguro que això precisament és l'essència dels bars. La gent ve aquí per compartir conversa, sobretot, i això ajuda a donar categoria d'acte social al fet de beure, que si es fa en solitari és fins i tot trist.

–Ja t'asseguro jo que tu sí que has dit una bestiesa grossa, noi –va dir la Ramona–. M'és ben igual que siguis un crític o el que siguis... Potser tu et guanyes la vida amb els llibres, però queda clar que no en tens ni idea, de com es poden viure. Mira, maco: tinc més de cinquanta anys, mai ni un duro a la butxaca i un horari de treball que no et pots ni imaginar. El de fora de casa, és clar; després ve el de dins. Hi ha dies que al vespre m'arrossego més que la *mopa*, però no hi ha ni un sol dia que no trobi una estona per llegir. I un divendres de cada mes vaig al club de lectura. Saps per què? Doncs perquè m'apassiona llegir des d'abans de saber-ne.

»Abans de saber llegir em mirava les novel·les de la meva tieta com si fossin tebeos. Aquelles de

la Corín Tellado, amb tants de petons i tanta passió. «Un dia ens enganxarà la teva mare i em fotrà pal, ja t'ho dic ben clar», em deia ella mentre totes dues llegíem la revista de paper cuixé. Em llegia fragments del text, els més romàntics, i jo mirava les imatges. A cinc o sis anys ja era capaç de llegir la major part del text, encara que me'l saltava i anava al més sucós. Després, una mica més gran, vaig abandonar les novel·les d'amor, que em semblaven *nyonyes* fora mida, i li llegia a l'avi novel·les de l'oest; Estefanías, vaja! Ell s'havia quedat sense vista i era tot un repte llegir quatre planes d'aquelles amb la lletra diminuta. Després les comentàvem i ell me les il·lustrava amb explicacions sobre la vida rural a la seva infantesa, que devia ser molt semblant a la que es vivia al salvatge oest, o a mi m'ho semblava. Ara llegeixo de tot, fins i tot una col·lecció de clàssics d'aquells tan ben enquadrats que em deixa el doctor Soler de la seva biblioteca, quan hi vaig a netejar, un cop per setmana. I m'agraden molt, però el que m'agrada més és parlar-ne. Crec que és quan nosaltres en parlem que els donem vida de veritat, als llibres. Un llibre creix cada vegada que algú el pensa diferent, l'interpreta a la seva manera i es va engreixant amb cada record que provoca. O sigui que un respecte, noi: en un club els lectors som sobirans, lliures i sempre tenim raó.

–Bé, senyora: *touché!* –va dir en Puigcarall–. Si ho permet, aquest cambrer tan simpàtic li pagarà el cafè. Jo no porto ni un duro.